

BIZALOM

A. M. N. MUZEUM
HIRLAP OSZTÁLYA

Havonta kétszer megjelenő szemle,

a világ folyásáról és az ember alkotásairól.

24. szám.

X. évfolyam.

1939. Karácsony.

Egy karácsonyi történet.

Mikor Augustus császár rendelkezése népszámlálás történt Zsidóországban, mindenkinek azon várost kellett felkeresni, ahonnan származott. Így az agg József és felesége az ifjú Mária is felkerekedtek, hogy Dávid városába siessenek. De Betlehem zsúfolva volt idegenekkel, nem találtak hajlékot, pedig Máriának nehéz órája közelgett. Elváltak hát egymástól, hogy külön-külön próbáljanak szerencsét. Súlyosodó szorongással járta Mária az utcákat: sehol semmi! Beesteledt. Egyszerre — már a város tulsó végén — tűzfényt pillantott meg. Egy kovácsműhely volt a közelben; gazdája még mindég dolgozott. Mária odasietett, s félénken szólította meg a mestert: „Nem tudnál-e szállást adni nekem ma éjszakára?” A kovács felnézett; zord és rideg volt az arca. „Itt nincs hely idegeneknek” — szólt kurtán. „Különben sem tudnál aludni; sürgős munkám van és egész éjjel dolgozni fogok.” És fogójával az üllőre csapott egy hatalmas, izzó szöveget. Mária rettegve nézte a szöveget és remegve kérdezte: „Mi az, amin dolgozol?” „Ez?” — a kovács élesen fölkapagott — „ez egyike a három szögnek, amelyekkel a Világ Megváltóját keresztrefogják szögezni!” Iszonyú sikollyal fordult el Mária és sietett el a szörnyű embertől. Kívül a város falain állatbögést hallott; arrafelé indult. Félig bedőlt istálló támaszkodott a sziklához; tulajdonképpen egy úgy-ahogy befödött barlang volt, melyet szükségből télen istállónak használtak a betlehemiek. Mária belépett. Egy ökör, egy tehén, egy ló, egy szamár és egy kecske voltak ott bent. Rissz-rossz jászolokban csekélyke széna, töredezett szalma volt. Hideg és kopár hely volt bizony. Talán a legnyomorúságosabb minden he-

lyek között, amelyben azon éjszakán emberek laktak. És mégis pár óra múlva a világ minden dicsőségét, Isten minden hatalmát magába fogadta, mert ott született meg a világ Megváltója. Édesanyja kendőjébe takargatta, s a jászolba fektette. Az istálló pedig megtelt soha nem látott fényességgel, angyalok tömegei szállodták körül Máriát és a gyermeket. Az egész mező tele lett fénnel; az angyalok ki s be jártak, mindig egy pillantást vetve a Gyermekre. Kinn a mezőn pedig pásztorok aludtak; felserkentek a nagy fényességre. És íme egy nagy angyal állott előttük; szárnyai az egész eget elborították. És szólt nekik dicsőségről és békességről, s a pásztorok elsiettek tiszteletet tenni Máriának és a gyermek Jézusnak. Közben kireggedett. Az első napsugarakkal egy leányka botladozott be az istállóba; szemei vakok voltak és szegény holt kezei teljesen bénák. Szívének túláradásában kedvesen hívta őt Mária: „Jöjj, leánykám, nézd meg ujszülött gyermekemet!” „Óh” — sóhajtott a leányka bár tudnám megnézni! vak vagyok én.” „Jöjj hát akkor, karodba adom!” „Ó fogni sem tudok én, kezeim bénák!” Akkor felkelt Mária és odavezette a gyermek Jézus jászolához s hozzá értette béna kezeit. Azon percben frissek és izmosak lettek azok, szemei pedig fényesek mind a csillagok. Öröm ujjongva futott ki az istállóból, — haza, a kovács házába. Apám, apám, nézd látok, nézd épek a kezeim! A kovács hitetlenül bámult rá; de csakhamar megértette a csodálatos gyógyulást. Pöröjét ledobva sietett, futott az istállóhoz, ahol megismerte Máriát — arca borult előtte, könnyei a föld porába vegyültek. Mária barátságosan vigasztalta őt. A kovács aztán hazament; kulcsokat és patkókat kovácsolt ettől fogva és soha többé nem dolgozott a három keresztoszlopon.

Hol találunk segítséget a letartóztatottak hozzátartozói és hova fordulhatnak segítségért a szabadulók?

Voltaképen minden embervédelmi intézmény, amelynek célja, hogy válságos helyzetbe jutott embertársán segítsen, rendelkezésére áll úgy a letartóztatottak hozzátartozóinak, mint a szabadulókknak.

Segítségnyújtással foglalkoznak: I. az egyház, II. a társadalom és III. a hatóság. Minél fejlettebb egy országban az embervédelem, annál szorosabb együttműködést tapasztalunk e három segítő csoport között. Mind a három működéséről fogunk néhány szót szólni.

I. Az egyház segítsége mindenkinek rendelkezésére áll, aki azt igénybe óhajtja venni. Jelentősége nem a szétosztott anyagi javak értékében van, hanem abban az erkölcsi támogatásban, amelyet hívei számára jelent, s amely éppen azért, mert a lélek erejét, az akaratot, a felelősségérzetet erősíti, sokkal építőbb és maradandóbb segítség, mint a legnagyobb anyagi támogatás, amely előbb-utóbb mégis elfogy.

II. A társadalom segítő munkája természetesen hordja, hogy nem igen lehet róla általánoságban beszélni. Jelentősége a hatósági munkával szemben mindinkább háttérbe szorul, mert az évek óta tartó rossz megélhetési viszonyok olyan népjóléti intézkedéseket és intézményeket tesznek szükségessé, amelyek a társadalmi munka kereteit túlhaladják. Egy város, vagy község társadalmi alapon működő embervédelmi munkája attól függ, akadt e abban a városban vagy községben olyan jószívű, önfeláldozó egyéniség, aki nem csak önmagával és övéivel törődött, hanem hozzá hasonló lelkiületű egyének segítségével meg tudta teremteni az ott szükséges jótékony intézményeket. (Árvaház, szegényház, napköziotthon, stb.)

Magyarországon ma hozzávetőlegesen 15.000 társadalmi jótékonyági egyesület működik, s ez a nagy szám még felsorolásukat is lehetetlenné teszi, nem hogy működési területük ismertetésével lehetne foglalkozni e hasárok keretében.

III. Utoljára hagyjuk a hatósági embervédelmi intézményeinket, mert jelentőségük miatt ezekkel óhajtunk legbővebben foglalkozni.

Az állam embervédelmi tevékenysége igen sokirányú. A jogvédelem, a közegészségügy, a munkaszervezés és még számos területen van döntő szava. Az állam minden egyes tagjának érdekét, — sőt a jövő nemzedékek érdekeit is kell, hogy szem előtt tartsa, ezért azokat az intézkedéseket foganatosítja elsősorban, amelyek a többség érdekét szolgálják, nem pedig egy kisebbségét.

Külön állami intézkedés szabályozza a nagy többség különféle csoportjainak segítését. Így beszélhetünk állami gyermekvédelemről, szegényvédelemről, egészségvédelemről, stb.

A gyermekvédelem az utóbbi időkben igen nagy fejlődést mutat, bár még távol áll attól, hogy az ideális célt megközelítse. Az 1—3 éves gyermekek a családon belül a Stefánia Szövetség

(Állami hatáskörrel felruházott társadalmi intézmény) védelme alatt állanak. Az iskolás gyermekek az iskola keretei között részesülnek a szükséges kiegészítő támogatásban (Budapesten az Iskola nővéri intézmény keretében). Az erkölcsileg, vagy anyagilag elhagyottnak nyilvánított gyermekek 1—15, illetve bizonyos esetekben 18 éves korig az Állami Gyermekmenhely védelme alatt állanak. (1937. évben 41.330 gyermekről gondoskodott az Állami Gyermekmenhely).

Számos, a gyermek védelmére felállított intézményt sorolhatnánk fel még, mint pl. az árvaházak, iskolaszanatórium, napköziotthonok, stb.

Az egészségvédelem terén, a mindenkinek rendelkezésére álló közkórházak, tüdő, lelkibeteg és nemibeteg gondozók, a közegészségügyet szolgáló védelmi intézkedések hivatottak az egyes ember egészségének megóvására.

Az anyagi támogatásra szoruló, azaz az önmaga erejéből önmagát fenntartani nem képes egyénről is gondoskodik az állam. Az érvénybenlévő 6.000/1931. M. E. rendelet értelmében mindenki a lakása szerint illetékes szegényügyi hatósághoz fordulhat támogatásért. (Tehát nem az illetőségi helyéhez, ahogy sokan tévesen gondolják.)

Budapesten az illetékes szegényügyi hatóság, a kerületi előljáróságok, vidéki városokban a polgármesteri hivatal megfelelő osztálya, községekben a községi előljáróság.

Ha valaki segélyért jelentkezik és a megbízott hatósági közeg a segélyreszorultságot megállapítja, akkor ezzel meg is indul a hatóság segítségnyújtásra szolgáló gépezete.

A hatósági segélynyújtás természetesen az ország területén egyforma alapelvek szerint történik a gyakorlatban mutatkozó csekély eltéréssel.

A segítés a szükség természete szerint igen sokféle lehet. Általános elv, hogy a munkaképes egyéneknek, csak munka ellenében nyújt segítséget, (szükségmunka) a munkaképteleneknek és csökkent munkaképességűeknek ellenszolgáltatás nélküli támogatással.

Az anyagi támogatás lehet pénzsegély, vagy az ennél gazdaságosabbnak mutatózó természetbeni ellátás, illetőleg intézményben való elhelyezés.

A segélyért forduló családtag rászorultságát mindenkor a családjával együttesen teszik vizsgálat tárgyává és így szükség esetén kiterjed a védelem a családtagokra is, de ugyanez áll fordítva, ha a család el tudja tartani a segítségért forduló egyént, a hatóság nem nyújt támogatást (Eltartásra köteles és képes családtagok vizsgálata.).

Minden embervédelmi intézmény rendelkezésére áll a reászoruló családnak s minden ilyen természetű intézkedés reá is vonatkozik, mert szegényalapon megkapja a kórház, gyógyszer, jogszolgáltatás, stb. ellátást.

Az elmondottak reámutatnak arra, hogy az állam feladatának tekinti s gondoskodik tagjainak legegységesebb szükségleteiről. Mégis azt mutatja a tapasztalat, hogy igen sok embertársunk szenved ma is, sokan vannak inséges és emberhez méltatlan életkörülmények között, mert a megcsontított

országot a háború utáni gazdasági világválság legyengült állapotban találta s így nem volt meg az erő tartaléka, amellyel mint a semleges és a háborút gazdasági előnyökkel befejező államok a válság idején átsegíthette volna tagjait.

Hogy a kedvezőtlen körülmények ellenére is igen sok dologban a jobb szociális viszonyok felé haladunk, mutatja a csecsemőhalandóság százalékanak csökkenése és az átlagéletkor emelkedése.

A további fejlődés és javulás akkor fog kielégítő mértékben előrehaladni, ha az emberek lelke szebb és jobb lesz, ha mind az egyének, mind a közösségek kölcsönös felelősségérzet alapján fognak cselekedni, egyszerűen: ha megfogadjuk a parancsot: „Szeresd felebarátod, mint önmagadat.“

*
* *

A felsorolt hatósági intézmények közül részletesebben is feltüntetjük azokat, amelyekre olvasóink és hozzátartozóik figyelmét külön és ismételtelen is fel akarjuk hívni.

Első sorban a Fogházmissió az az intézmény, mely hivatásánál fogva a letartóztatottak hozzátartozóinak is tanáccsal, utbaigazítással, szerény anyagi erejéhez képest időnként csekélyebb pénzbeli segéllyel igyekszik segíteni a rászorultakon.

Minthogy a legnagyobb gondot mindig a csecsemők és kk. gyermekek ellátása és gondozása okozza, szükségesnek mutatkozik azon bölcsődék és napközi-otthonok felsorolása, ahol a csecsemők és kiskorú gyermekek kellő felügyelet mellett elhelyezhetők arra az időre, amíg az anya, vagy felnőtt hozzátartozó otthonuktól távol kénytelenek napi munkájukat végezni. Budapesten Bölcsődékben 1 éves korig, kisdéd napközi-otthonokban 3 éves korig helyezhetők el a gyermekek. Vasár- és ünnepnap felvétel nincs. 3—5 éves gyermekek napközi gondozása az ovodai napközi-otthonokban és gyermek-otthonokban történik (az utóbbiak az ovodai és napközi gondozást egyesítik) Bölcsődék és napközi-otthonok:

III. ker. Bécsi út 88—92.

VI. ker. Váci út 159—161.

VII. ker. Izabella-u. 42. (csak bölcsőde)

IX. ker. gr. Haller-u. 8—10.

X. ker. Üllői út 120—122.

X. ker. Kolozsvári út 37.

XI. ker. Bocskay-u. 93—95.

-XI. ker. Budafoki út Wespeg gyár (csak bölcsőde)

A főváros csaknem valamennyi ovodájában gyermek-otthon is van. Községi elemi iskolák tanulóinak napközi gondozása:

minden községi elemi iskola napközi-otthona reggel 8—5 óráig van nyitva, amely idő alatt a gyermek foglalkoztatásáról és felügyeletéről gondoskodik. Ezekben a gyermekek ebédet is kapnak. Az iskolás gyermekek ellenőrzését és a szükséghez képest cipő-, vagy ruhasegélyben való részesítését az iskolánövérk intézik.

Különleges rendeltetési intézmények:
vitéz nagybányai Horthy Miklósné gyermekotthon

I. ker. Hidegkúti út 10.

ahova indokolt esetben (betegség, kórházba szállítás, haláleset, vagy egyéb rendkívüli körülmények miatt) csak röviden átmeneti időre vehetők fel a 3—10 éves korban lévő gyermekek.

Az Országos Gyermekevédő Liga (Szentkirály-u. 2.) első sorban a gyermekek nyaraltatásával foglalkozik, továbbá a családok részére karácsonyi szeretet-adományokat és kisebb pénzbeli segélyeket is kiutal.

Minden szülőnek joga van ahhoz, hogyha gyermeke eltartásáról gondoskodni nem tud (amely körülményt az Elöljáróság útján kell igazolni) az Állami Gyermekek-Menhelyben (X. ker. Üllői út 86) kérje a gyermek elhelyezését.

A Fiatalkorúak Birósága (Bpest Markó-u. 25. III.) a szülőknek minden olyan esetben segítségére van, amikor rossz magaviseletű, züllésnek induló fiatalkorú (18 éves korig) erkölcsi megmentéséről kell gondoskodni.

Budapesten minden kerületnek van népjóléti osztálya (az Elöljáróságokkal kapcsolatban) ahol a hatóságilag igazolt inségesek támogatásával foglalkoznak.

Az édesanya végakarata.

Egy anyának négy gyermeke volt. Legidősebb az egyetlen leány. Jó ideig zavaros körülmények között nehezen nevelte gyermekeit, évek múltával azonban nyugalmasabb és békésebb idők virradtak a kis családra. A küzdelmekben sokszorosan megsebesült lelkű anya végtelen hálával és boldogsággal fogadta sorsuk szerencsésre változását. Minden bajt elfeledve erősen igyekezett arra, hogy másoknak is juttasson abból, amijök nekik van! Néha fájt is neki, hogy gyermekei még túlfialatok és önzök ahhoz, hogy kellőképpen megértsék az embertársak iránti kötelességeket és belássák, hogy lsten azért ajándékoz meg bennünket, hogy másokkal megosszuk, amit Tőle kapunk. Úgy érezte életének egyik legfőbb célja, hogy gyermekeit megtanítsa arra, hogy abból a négy értékből, amivel rendelkeznek: 1. *javaikból*, 2. *örömeikből*, 3. *idejükből* s 4. *munkaerejükből* is áldozzanak felebarátaikra, ne pedig csak azt a felesleget adják oda, ami nekik már úgy sem kell s amitől megváltniok nem áldozat. Bizton hitte és remélte, hogy élete célját el fogja érni s gyermekeit meg fogja tanítani arra, hogy ezt a négy értéket egész életükön át osszák meg embertársaikkal. A négy érték: az öröm, az idő, a munkaerő s az anyagi javak közül az utóbbiak mennyisége a szerencse forgandóságától függ, az első három azonban az élet-körülményektől független. Azokkal szegény és gazdag egyaránt rendelkezik. Célja az volt, hogy gyermekei mire felnőnek fordítsák munkaerejük egy részét nem önös, hanem önzetlen célokra. Örömeik feléről mondjanak le mások javára, anyagi javaikból és idejükből pedig juttassanak minél többet azoknak, akik rászorulnak. Úgy látta, négy gyermeke közül leánya jutott el ugyan a felebaráti szeretet terén a legmagasabb fokra, de ő olyan

nagy szociális képességeket érzett leánya szívében, hogy még további erős fejlődést várt tőle. Sejtette, hogy e tekintetben leánya akkor fog nagy megpróbáltatások elé kerülni, amikor majd anyává lesz s amikor mint jó anyát, gyermekei iránt érzett szeretete és örömteli kötelessége esetleg gátolni fogja őt abban, hogy másokért is eleget tehessen. De azt is sejtette, hogy leánya ezeket a belső nehézségeket le fogja győzni s hamarosan belátva, hogy az anyai és embertársi kötelességek nincsenek ellentétben egymással, módot fog találni mindkét örvendetes kötelesség teljesítésére és összeegyeztetésére. Legidősebb fiánál a nagyfokú kötelességtudás azzal a távoli veszéllyel járt, hogy idővel szűkkeblűvé válhatik az időbeosztás tekintetében és esetleg majd az idejét sajnálni fogja másoktól, mert azt kizárólag csak olyasmire akarja áldozni, amiből neki valamiféle haszna van. A második fiúnál, aki pénzét, örömet, idejét szívesen megosztotta másokkal, de bizonyos fokú lustaságban szenvedett, félni lehetett attól, hogy idővel sajnálni fogja a fáradságot másoktól, hogy nem fog szívesen fáradozni, vesződni és dolgozni másokért. A legkisebb azonban, aki még olyan kicsi volt, hogy nála az idő, a munkaerő s az örömmáldozat még természetes kedvességben nyilvánult, szenvedélyesen ragaszkodott apró javaihoz és tulajdonaihoz s azokból csak igen nehezen adott másoknak. Az anya világosan látta, hogy kicsinyke gyermekének e téren még igen sokat kell legyőznie magában, de bízott abban, hogy végül is a győzelem teljes lesz!

A békés és reményteljes kis család boldogságának forrása, az atya, a család feje volt. Ő volt valamennyiük éltető napfénye, ragyogása a szív nemességének, a lélek fiatalágának a megtestesülése. Ő belőle kiáradó életszeretet, minden szép iránt való lelkesedés, élő áldás volt a család sorsában.

A háború kitörése azonban véget vetett mindnyájuk boldogságának. Az ellenség betört az országba, a szülőket elfogta, börtönbe vetette és halálra ítélte. Volt ugyan valamilyen remény arra, hogy a halálos ítéletet nem hajtják végre s talán kicserélik őket két ellenséges fogollyal, azonban erre számítani nem lehetett, el kellett készülniök a halálra.

A anya sokszoros kinja közül legnagyobb volt gyermekeiért való mérhetetlen aggodása. Ezt növelték azok a körülmények, amelyek között gyermekeit hátrahagyni kénytelen. A világháború rémségei és katasztrófái között mi sors várhat tehetetlen gyermekekre, akiknek külön rettenetes szerencsétlenségük, hogy az ellenséges néphez tartozó, tehát ádáz faji gyűlölettel áthatott kiterjedt, nagy rokonság veszi őket körül! Ez a nagy rokonság csupa befolyásos emberből áll és ha talán emberiségéből nem is fog a szerencsétlen kis árvákra egyenesen rátamadni, de segíteni rajtuk semmiképen sem fog és a kötelező faji gyűlöleten alapuló néma megvetés és mellőzés tényével fogja lehetetlenné tenni a kis árváknak a kialakuló új társadalomban való elhelyezkedést.

De nem is lehet tőlük mást várni! Hisz ők maguk kerülnének bajba, ha nem engedelmeskednének tetteikben a faji gyűlölet parancsának.

Azok tehát, — a rokonság tagjai, — akikre más árva gyermekek számíthatnak, mint segítők, az ő gyermekei mellett segítőként nem állhatnak, így tehát az ő árvái, árvábbak lesznek az árváknál.

A halálra készülő anya, az anyai kínlódás minden kínját átszenvedte és könyörögve kérdezte a jó Istent, hogy haláláig mit tehetne még gyermekeiért? Hogy vajon mi olyat hagyhatna gyermekeinek hátra, ami őket biztossá, bátorra és bölccsé tenné az élet küzdelmei, kísértései és keserőségei között? Sok töprengése és aggályoskodása végül is oda vezetett, hogy egy fájdalmas álmatlan éjszakán látomásai támadtak, amelyekben gyermekeinek jövődől sorsából egy-egy fontos momentum megnyilatkozott.

Először azt látta, hogy leánya milyen lesz felnőtt hajadon korában. Arcát, alakját bájjal tölti majd be és vonzóvá teszi a szépségért, a művésziért lelkesülő szívének ragyogása és a szeretet után való égő vágyódása. Ezek a tulajdonságok hamar eldöntik sorsát, mágnesként magukhoz vonzván élete párját. Korán megy férjhez. Jóságos szívű, életbölcseségre hajlamos, férfias jellemű férj mellett éli le életét, így tehát lesz vezetője és támasza is. Az anya nyugodt lehet leánya sorsa felől.

Másodszor legidősebb fiának sorsába pillantott bele. Mintegy 17 éves koráig zavartalanul fog folyni fejlődése. Velezületett nemessége és belső finomsága a korral arányban mélyül el és teszi őt erőssé az életre. A szellemiséghez és a szépséghez való kapcsolata egyaránt uralkodik lényén a jó és értékes emberek iránt érzett tisztelet erőt és buzgalmat adó szent lelkesedésként hatja át lényét. Mindezeknek a magasabbrendű tulajdonságoknak az ápolója és gondozója: *a zene*, ami ennek a fiúnak mindennapi kenyere...

Ámde 17. évében nagy törés mutatkozik a legidősebb fiú életvonalában. A zenéhez való szeretetét, a zene ápolását, ami apró gyermekkorától élete középpontjában állott, egy idegen ember hatására, többé nem önmagában való értéknek tekintti, hanem abból a szempontból kezdi nézni, hogy vajjon elég tehetséges-e ahhoz, hogy érdemes legyen neki a zenével annyit foglalkozni? Egy rosszul sikerült zenevizsga s ama nagy befolyású idegen ember hatása alatt, megállapítja, hogy ő bizony nem elég tehetséges és ezért erősen lecsökkenti a zenélést. Jóformán egészen elhallgatnak hangszerei. S a zene *cselekvő gyakorlása* helyett áttér a gépzene *passzív hallgatására*, — a zenei alkotás verejtékes erőfeszítései helyett a minden kis és nagy kérdés felett való végnélküli vitatkozó filozofálgatásra.

A változás eredménye hamarosan jelentkezik s ez nem lehet előnyös az ifjúra nézve. Mert a hangszereket az angyalok hozták az égből a földre, s a hangszerekkel való muzsikálásra az angyalok tanították az emberiséget, a cselekvő zenélés az

angyalok táplálékának a lélekbe való befogadása, tehát belőle a nemesedés, a finomodás fakad, továbbá az erkölcsi és testi erő is fokozódik általa.

A gépzene azonban csak az emberek talál-mánya. Abban elvész az angyalok ősi tápláléka amihez a lélek csak a cselekvő tevékenység révén jut. *A gépzene megakadályozza, hogy a lélek az Égiek szavát magános csöndes órákban meghallhassa, mert a gépzene utórezgése válaszfal a lélek hallása s az Égiek szava között.* A filozofálgatás sok tekintetben meddő s a cselekvő, művészi szellemi munka hatását nem tudja pótolni.

Az ifjú e változások következtében könnyen nem az lesz többé aki volt. Finomultsága, nemesége veszélyeztetve van, — az emberek iránt érzett mély tisztelet érzése is. Külső szépsége mint ha elhomályosulna, idegrendszere — mely eredetileg is igen gyöngye volt, — most a megerősödés újtjáról letér s könnyen ijesztő jelenségeket mutat fel. Az egész ifjú látszólagos külső biztonsága mellett, egy belsőleg egészen bizonytalanul tapogatózó ember benyomását teszi, akinél nagyon lehet félni, hogy az életben nem találja meg a helyét, mert elvesztette a kulcsot, ami részére megnyitotta volna az életsikerek kapuját.

Az anya látomásában megjelenik az ifjú mellett a Zene angyala zokogva s fájdalommal emeli fel panasz szavát: „A hozzám való szeretetet és hűséget hasznossági, anyagi szempontoknak áldoztad fel. Holott én nem azért adtam nemes újjaidba és érzékeny füledbe a zenei képességet, hogy a zene gyakorlása által pénzt keress és külső sikert érj el, — hanem azért, mert a te gyöngedegetű s nemeslelkűsére hivatott lényed csak úgy tud egyáltalán élni és létezni, csakúgy tudja megállni a helyét, ha hűséggel, elmélyedéssel, tevékenyen foglalkozol a zenével s így mindig új és új erőt merítesz a zene által az Égiektől. A te életedben a cselekvő zenélés olyan erőforrás, amit nem pótol semmi s ami nélkül vissza fogsz fejlődni testileg, lelkileg, szellemileg egyaránt.“

A látomás e ponton véget ért s az anya mély-séges gondját növelte, hogy most egészen pontosan meghatározva látott egy nagy veszélyt, aminek fia elébe megy s nem tudja, hogy miképp segíthetne fián?

Mélységes, gyötrelmes töprengéseit újabb látomás szakította meg, legkisebb fiacskáját, kicsinyke magzatát látta maga előtt. *Minden oldalról életveszély tör rá.* Állatok támadják meg, bal-esetek és szerencsétlenségek érik, mindenféle betegsége, ami valaha elődeiben élt vagy környezetében felbukkan, ki akar törni benne. S azok az emberek is, kik legjobban szeretik, kárt és bajt hoznak egészségére. *Mintha minden, amivel találkozik az életére törne,* s halálos veszélybe sodorná őt.

Csodálatosképen — valami egészen nagy kegyelem folytán — mindannyiszor megmenekül a számtalan alakban felújult életveszélyből, de a szíve nem maradt ép. Megsebzett, meggyöngült szívvel kell elindulnia életútjára, amelynek szörnyű harcait és nehézségeit még hősökhöz méltó

testi erővel is nehéz lenne megküzdeni. Ó mennyi gyötrelmem és fájdalom vár így erre a gyermekre!

S hol az orvosság, hol a segítség??

De az édesanyának nincs ideje arra, hogy tovább gondolkozzék azon, miképp vértézhetné fel fiát a rá váró veszély ellen, mert újabb látomás-kép tűnik fel előtte. Középső fia alakját látja férfiként, de ugyanolyan jellemvonásokkal, mint most. A gyakorlati élet, a mezőgazdaság iránt való nagy szeretet még mindég főtartalma életének. Végtelen igaz jóság és nagy-nagy emberszeretet él csöndes, józan lényében. Ez a jóság és emberszeretet ennek a lénynek az alapja és gerince, lehetne őt keresztneve helyett „Jóságnak“ is nevezni. A jóság tartja fenn benne az egészséget, jóságának köszönheti minden szerencséjét és sikerét. Ha a jóság megszűnnék szívében, ha az emberszeretet csökkenne benne, akkor már nem lenne egészséges, akkor már élete folyása nem maradna szerencsés és sikeresekkel teli. De vajjon van-e olyan valami, ami veszélyeztetné ennek a szívnek a jóságát és aláásná emberszeretét?

Van bizony! Három veszélyt lát az anya édes középső gyermeke körül. Először a lustaságot, másodsor az állhatatlanságot. Két olyan tulajdonság, ami ha nagyra nő a legszentebb jóságot és legigazabb emberszeretetet is ki tudja irtani a szívből, mert a kényelmet mindennél fontosabbá teszi. Az állhatatlanság is a lustaság következménye. Hiszen azért un meg mindent ez a gyermek és hagy mindent abba, mert amint az első kíváncsiság hajtó ereje elmúlt, felülkerekedik a tétlenségre buzdító lustaság.

A lustaságon és állhatatlanságon kívül a jóság és emberszeretnek harmadik ellensége nem ebben a lélekben lakik, hanem a többi emberben, akik végtelenségig kihasználják és elnyomják az ennyire jókat, a szelideket, az emberszeretőket. A kihasználással és elnyomással járó sok gyötrelmem vége: elkeseredés az embertársak ellen, a jóság és a szeretet megszűnése, az emberek rossz tulajdonságainak folytonos emlegetése, a jótulajdonságok észre nem vévése.

„Pedig ha ez bekövetkeznék s az emberszeretetet a jóság kihalna fiamban vége az én fiam egészségének és szerencséjének,“ ismétli magában az anya. S amint ezt a szót kiejti, újra látja mind a négy gyermekét, de most már együtt. Középen leányát arany hajkoronával a fején, — körülötte a három fiú kézenfogva körben- karikában kerítik be őt. Amint így együtt állnak mind a négyen, élénken feltűnik rajtuk minden közös és elütő vonás.

Közös mind a négy gyermekben a gyöngye idegrendszer, a gyöngye egészségi alapokon épülő fizikai test. Közös bennük, hogy ez a gyöngye idegrendszer és gyöngye egészség teljes egyensúlyban és igen jó állapotban tartható az egész életen keresztül, *ha szellemi erő táplálja.* Vagyis akkor — *de csakis akkor;* — ha ez a négy lény egész életén át rendszeresen nap-nap után a szellem táplálékát veszi magához, tehát nap-nap után rendszeresen foglalkozik — mindegyik a maga módján, — *az örök jó, az örök igaz, az örökszép*

világával, úgy ahogy azt az emberiség leges-leg-nagyobb vezetői — néha igen egyszerű szavakkal — élénk tárják!

A négy közül a leánynak egyformán mély kapcsolata van mind a jóhoz, a széphez és az igazhoz. A legidősebb fiúnak legtöbb belső köze van az örökszéphez, — a másodiknak az örökjóhoz, — a harmadiknak az örökigazhoz! Jaj neki akkor, ha ettől valaha is eltérne s hazugság kerülne bele életébe! Szörnyű pusztulás következne ekkor be. Mert az ő életfenntartó ereje, az igazsághoz való hűsége, épúgy, mint ahogy a második életfenntartó ereje a jósághoz való hűség, a legidősebb létalapja pedig a szépség hűsége.

E különböző négy embert bizonyára azért fűzte a Gondviselés egy nagy sors közösségbe, hogy egymást kiegészítsék és segítsék. De éppen azért, mert olyan különbözőek, könnyen előáll a veszélye annak is, hogy egymást meg nem értve egymást marcangolják és gyötrik s így mind elpusztuljanak. Ennek a veszélynek nyomait, a gyermekkori veszekedések és vitalkozások mutatják. Ó vajjon mi módon lehetne elérni, hogy a veszedelem ne következne be? Ki tudná megmutatni ezeknek a gyermekeknek, hogy mikor mit kell tenniük a szerencsétlenségek elkerülésére, boldogságuk biztosítására?

A kétségbeesetten aggódó anya nem kap választ fájdalmas kérdéseire, ellenben az Égiek az álom mezébe burkolják őt be...

Mikor hosszú mély alvás után felébred, kezébe veszi a tollat s a következőket írja:

„Édes gyermekeim! Valamennyietek fejlődését szerencsétlenségek és veszélyek fenyegetik. Ezek rátok nézve egyenként is és egymáshoz való szeretetekben is végpusztulást jelenthetnek.

E veszélyek és szerencsétlenségek csak akkor kerülhetnek ki, ha folytonosan az Erkölcsei Világrend a Szellemisség, a Gondviselés Erőinek segítségével és táplálékával éltek. Máskülönben nem. *A ti életboldogságotok alapkérdése az, hogy hogyan lehet folytonos kapcsolatot fenntartani az Erkölcsei Világrend segítő erőivel, hogyan lehet folytonosan megkapni a Szellem táplálékát* Életek eme sorsdöntő alapkérdésére végakaratomban adom meg a választ és megmutatom azt a négy utat, amivel az Erkölcsei Világrend erőinek s a szellem táplálékának segítségét meg lehet kapni.

I. Minden áldott nap olvasni valamit, ha csak néhány sort is — s azt komolyan át is gondolni, ami az örök szép, örök jó, és örök igaz kifejezése.

II. Sohasem elfelejteni, az élet három legnagyobb találkozását. Az első minden éjszaka megtörténik, amikor álmunkban örangyalunkkal találkozunk, aki elhozza nekünk a Szent Lélek áldását. A második nagy találkozás minden évben karácsony táján, — az ú. n. tizenhárom szent éjszaka idején történik meg, tehát karácsony szent estéje és Vizkereszt (január 6.) között. Ebben a találkozásban lelkünk egy arkangyallal találkozik s az Krisztus követeként áll előttünk. A harmadik

találkozás az élet közepe táján, — a 35-ik életév körül — valósul meg, amikor sorsunk teljes erejében kibontakozott már s lelkünknek megjelenik egy még magasabb fokon álló angyali lény (archiai), az Atya küldöttségében.

E találkozásokról hétköznapi tudatunkban nem tudunk semmit sem, de azért lelkünkkel megtörténnek s megszentelő, erősítő hatásuk mindaddig belesugárzik életünkbe, amíg azt nem romboljuk le, gonoszságunkkal és vadságunkkal.

E három találkozás a maga szent hatását akkor éri el lelkünkben, ha méltóan felkészülünk rájuk, — vagyis ha megtisztult és jóakarattól telített lélekkel megyünk bele az éjszakába, — ha ilyen lélekkel éljük át a karácsonyt, s így fogadjuk az élet teljének sorseseeményeit. Méltó belső felkészüléssel átélve e három nagy találkozást, fogjuk észlelni, hogy életünkben mennyivel több az áldás, a béke, a szerencse, mint azelőtt.

III. Az ellenségek s az emberek rosszasága ellen, csak egy hatásos komoly ellenszer van, ha szeretettel imádkozunk megjavulásukért és boldogságukért. Lehet olyan eset, hogy még ez sem használ egészen s látszólag hiába küldjük imáinkat valakiért, ő mégis csak rossz marad és ellenség marad, de *ha valami használ, ez az egyetlen, ami használ.* A bosszú, a harag, a büntetés, szigorúság és keserűség és fenyegetés nem segítenek, de az önzetlen ima jólétükért mindig hatással van rájuk. Ezt nagyon komolyan vegyétek édes gyermekeim s ha ellenségekkel s rossz emberekkel álltok szembe, imádkozzatok értük kitarlóan s buzgón.

IV. Életek minden percében tartsátok tudatotokban, hogy a lélek halhatatlan, tehát a halottak élnek.

Élnek és éreznek! Ők tovább szeretnek titeket és várják tőletek, hogy ti is szeressétek őket s olyan gondolatokat küldjétek nekik, ami segítségükre szolgál. A túlvilágon, a mulandó és gyarló dolgok iránt nem érdeklődik már a lélek, csupán csak az örökké valóság dolgai, az örök jó, az örök szép, az örök igaz iránt. Küldjétek nekik gondolatokat ebből a tárgykörből s ha nincsenek magatoknak ilyen gondolataitok: olvassátok nekik más gondolatait, úgy mint ahogy az imádságos könyvből az imádságokat szokás olvasni. Ha eszt teszitek a halottaknak, *ők is segítenek nektek...*

Fogadjátok meg mind a négy tanácsomat s mától kezdve életek végéig gyakoroljátok nap nap után mind a négyet, *mert csak így lesz igazán áldott a ti életek...*

Hallgassátok meg utolsó kérésemet — tekintésétek ezt végakaratomnak — s tegyétek annak hűséggel eleget...

S a négy gyermek megfogadta édes anyjuk szavát. Hűségesen követte és megvalósította életében azt a négy vezérfonalat, amit édes anyjuk végakaratóban eléjük tárt... Életük áldott és győzelmes élet lett s a szeretet soha el nem fogott közöttük.

A gondolatok erejéről.

(I. folytatás.)

Az alábbiakban öt olyan gondolatmenetet akarunk vázolni, amelyeknek rendszeres gyakorlása fokozza az ember erkölcsi erejét és az életben való helytálló képességét.*

I. Ha megfigyeljük, hogy az emberek milyen álláspontra helyezkednek embertársaikkal, sorsese-ményekkel s általában az élet jelenségeivel szemben, azt látjuk, hogy az emberek általában mindennek inkább veszik észre a rossz oldalát, mint a jó oldalát, — mindenben inkább a hibát és hiányt fedezik fel mint a jó tulajdonságot. Igen kevés kivétel van ez alól s valóban a legtöbb ember olyan, hogy mindenben előbb látja meg a rosszat, mint a jót.

Annak az általános emberi tulajdonságnak, hogy a csunyát inkább észreveszük, mint a szépet, igen sok hátránya van.

Talán legtöbb hátránya, hogy szeretet nélkül és öröm nélkül nézzük a világot. Mert hiszen, ha minduntalan rosszra és értéktelenre tekintünk, nincs okunk szeretetre, sem öröme.

Igen ám, de ha kevés bennünk a szeretet és az öröm, akkor az életerőnk nagyon is megcsappan, elvesztjük, szívósságunkat, biztonságunkat, életbírásunkat s könnyen lejtőre kerülhetünk.

Milyen más volna, ha az életben, a dolgokban és embereken sok jó és értékes vonást tudnánk felfedezni, — ha az öröm és a szeretet meg sokasodnék bennünk!! Akkor az életerőnk és életbírásunk is fokozódnék s nem kerülnénk olyan egykönnyen bonyodalmak, bajok és szerencsétlenségek hálójába.

Kérdés lehet-e ezen segíteni? Megváltoztatja-e önmagát az ember s ránevelheti-e magát arra, hogy *mindenben a jót is észrevegye, ne csak a rosszat?*

Ha ez sikerülne, ha az ember meg tudna változni és leszoknék arról, hogy mindenben a rosszat látja meg, a jót pedig nem, óriási lépésekkel haladna a szebb és biztosabb élet felé! Számtalan példa mutatja, hogy szerencsére az ember igenis e tekintetben meg tudja változtatni alaptermészetét és rendszeres gyakorlással rá tudja szoktatni magát arra, hogy mindenben meglássa a jót és ezáltal több örömhöz, erőhöz és szeretethez jusson.

E megváltozáshoz nem kell valami bűvészet, vagy varázslat, hanem csupán csak az az elhatározás, hogy az ember ezentúl akármi is kerül eléje, abban a jót fogja keresni és nézni, nem pedig a rosszat. Ha ezt az elhatározást minden áldott nap, minden helyzetben komolyan betartjuk s bármily élményünk is legyen, abban szívós kitartással megkeressük a jót: a megváltozás be fog következni. Természetesen, ha az elhatározás nem komoly s annak kivételét nem gyakoroljuk rendszeresen s állandóan, — a megváltozás el marad és mi ugyanolyan sötétben fogunk látni, mint azelőtt s ugyanolyan örömtelenül és szeretet nélkül fogunk élni.

Tehát az a lényeges, hogy szünet nélkül nap-nap után rendszeresen gyakoroljuk, a dolgok jó

oldalának céltudatos megkeresését s ezt a gyakorlatot amíg élünk, sohase hagyjuk abba. Eleinte igen nehezünkre fog esni e gyakorlat véghezvitele* s óriási erőmegfeszítés kell majd hozzá, — később azonban természetünkké válik s a jót ugyanolyan hamar észreveszük majd, mint egykor a rosszat.

A következő történet élő példa arra, hogy milyen hátrányos következményeket idéz elő, ha valaki csak a rosszat látja meg s a jót nem.

Két férfi leánynézőbe ment, olyan lányhoz, akit megbízható közös ismerősök minden tekintetben igen dicsérték, mondván, hogy a lány igen jó, szép, okos és szorgalmas, tisztaságszerető is. A két férfi hosszas utazás után érkezett meg a lányhoz s legnagyobb meglepetésükre a lányt igen furcsa állapotban találták. A keze szennyes, piszkos, haja borzas és kusza, az arca foltos és dagadt. Az egyik férfi, amint a lányt így meglátta, csak ezeket a szembeötlő rossz és csunya tulajdonságokat vette észre a lányon, s nem erőltette meg magát, hogy valami jót is keressen benne. Pár pernyi ott tartózkodás után elhatározta, hogy neki ez a csunya, rendetlen és piszkos lány nem kell s eltávozott.

A másik férfit is erősen visszataszította a lány rendetlensége és csunyasága, de ő már akkor hosszabb ideje gyakorolta magát abban, hogy minden rosszban a jót is megkeresse. Ezért nem hagyta ott a lányt, hanem mindenáron akart benne valami jót is találni. S csakugyan a beszélgetés folyamán észrevette, hogy a lánynak csudálatosan jó tekintete van, hogy a lány nézésében sok szépség és szelidség tükröződik.

Ez már reményt adott neki arra, hogy még több jót is találjon a lányban. S csakugyan kiderült, hogy a lány minden tekintetben igazi kincs s teljesen megmagyarázódott csunya megjelenése is.

Közvetlen a két férfi érkezése előtt u. i. az udvaron lévő kiszáradt, de sáros fenekű kútba beleesett a szomszédék kis gyereke. A lány igen megsajnálta őt s jóformán élete kockáztatásával lemászott a gyerekért és felhozta őt. Közben persze erősen összeütötte magát, összepiszkolódott s borzolódott s nem volt ideje már az érkező két férfi elől elszaladni s rendbe hozni magát.

A második férfi boldog és szerencsés férj, majd apa lett. Az első férfi azonban később sem kapott feleséget, mert másokban is mindig a rosszat látta s asszony nélkül maradván kis gazdagságát nem tudta összetartani, elszegényedett, majd pedig elzüllött.

Másik példa! Megérkezik a „Bizalom.“ Van-nak akiknek nem tetszik. Egy csomó dolog ami benne van érdektelennek, unalmasnak tűnik fel. Más dolgok pedig amik érdekesek lennének nincsenek benne. Az az olvasó, aki mindenben csak a rosszat nézi dühös lesz s elhatározza, hogy ezentúl vagy egyáltalán nem olvassa a Bizalmat, vagy ha igen, akkor is csak immel-ámmal, fitymálva. A másik olvasó azonban, aki komoly elhatározás alapján rendszeresen gyakorolja, hogy min-

* Ezt a gyakorlatot Steiner Rudolf a pozitivitás gyakorlásának nevezi.

*Lásd Steiner Rudolf: A Világ és az Ember.

denben a jót is megkeresi, így szól: „Igaz, hogy nekem sem tetszik ma a Bizalom, de mégis csak el kell ismerni azt a jó tulajdonságát, hogy szeretetből és önzetlenségből készül. Ezt értékelem benne s a szerkesztőség iránti hálából mégis alaposan s szeretettel fogom olvasni ezentúl is.“

Mi a következmény?

A következmény az, hogy a két olvasó közül az első, aki csak a Bizalom rossz tulajdonságait nézi s ezért nem is olvassa komolyan a Bizalmat, nem is fog sohase találni benne semmit sem, ami neki hasznára válnék. Ellenben a másik olvasó, aki megerőlteti magát s a Bizalom értékeit, rossz tulajdonságai mellett is elismeri s ezért gondosan olvassa, előbb-utóbb igenis fog benne találni valamit, ami ránézve igen nagyon hasznos.

Am e hétköznapi példákat betétezhajjuk egy magasztos példával is.

Mi történt volna az első karácsony szent éjszakáján a három pásztorral, ha ők olyanok lettek volna mint a legtöbb ember s mindenben csak a rosszat vették volna észre?

Az történt volna velük, hogy az angyali ének buzdítására elmentek volna ugyan felkeresni Betlehembe az újszülött Istengyermekeket, de odaérve a rongyos istálló, a barmok közelsége, Mária és József szegénysége visszataszította volna őket s a nyomorúságos körülmények csunyaságában nem ismerték volna fel az Isteni gyermekeket.

Ez nem következett be! A három pásztor szent és tiszta szive erőt adott ahhoz, hogy a nyomorúságos, rongyos környezet csunyaságában is meglássák és felismerjék Isten fiát.

A mi idei Karácsonyunk központjában álljon ott a három pásztor alakja s adjon a mi életünkbe biztató fényt. Tanuljuk meg tőlük megkeresni a visszataszító és fájdalmat okozó körülmények között is azt, ami szép és jó. Lássuk meg szigorú és talán kegyetlen bíránkban, az igazságra törekvő ember nemes alakját! A hangos és talán durva börtönörben az ellágyulásra és jószívúságra is képes felebarátot! A sorscsapásokban a Gondviselés kezét, mely figyelmeztetni, nevelni és alakítani akar bennünket. Lássuk meg a rossznak tartott fegyházi kosztban azt a jót, hogy egyáltalán van mit enni. Tartsuk szemelőtt, ha a sok munkába belefáradtunk, hogy ez mindég jobb, mint az örületbe hajszoló munkanéküliség. *Általában szoktassuk rá magunkat arra, hogy addig ne nyugodjunk, amig mindenben valami jót meg nem találunk!*

Ezt az igyekezetet, ezt a gyakorlást ajándékozzuk mi idei Karácsonyunk oltárán, az új esztendőbe való indulásunkkor Annak, Akinek minden gondja a mi békénk, a mi boldogságunk! Amikor Őt ajándékozzuk meg, magunkat ajándékozzuk meg s amikor rászoktatjuk magunkat arra, hogy rendszeresen gyakoroljuk minden dolog jó oldalának a megtalálását, akkor saját magunk javáért cselekszünk ugyan, de az Ő szellemét szolgáljuk.

(Folyt. köv.)

Világ folyása.

A Bizalom legutóbbi számának megjelenése óta a világhelyzet súlyosan rosszabbodott.

Mivel Finnország és Oroszország között nem jött létre megegyezés azokra a területekre vonatkozólag, amelyeket Oroszország akart Finnországtól főleg a tengeren megkapni: Oroszország háborút indított Finnország ellen szárazon, vizen és a levegőben. A cca 4 millió lakosú kicsi Finnország hőiesen harcol függetlenségéért és szabadságáért a hatalmas, cca 180 millió lakosú Oroszország ellen. A veszteség bizonyára mindkét oldalon igen sok s a fájdalom, a gyász, a szerencsétlenség megint megsokasodott a földön. Isten legyen irgalmas az emberiségnek!

Szerkesztői üzenet.

Amidőn a mai jubileumi, ünnepies számunkban egész lelkünkben áldott és békés karácsonyt kívánunk olvasóinknak, lelkünket az a kérés hatja át, hogy hozzon a Gondviselés olvasóinknak jobb és boldogabb jövőt s adjon a Bizalomnak erőt ahhoz, hogy hivatását betölteni tudja.

Együttal felhívjuk olvasóink figyelmét mai számunkban megjelent cikkekre „Egy édesanya végakarata“ s megkérjük olvasóinkat olvassák ezt a cikket nagy gondossággal ha pedig elolvasták, kérdezzék meg magukat, hogy vajjon ők merítenek-e abból a négy erőforrásból, amit az édesanya levelében felsorol.

I. Táplálják-e lelküket az örök jó, örök igaz és örök széppel? Gondolnak-e olyan nagy emberekre, — szentekre, tudósokra, hősökre stb. — akiknek életében és jellemében megnyilatkozott az örök jó, örök igaz és örök szép?

II. Kellőkép áhitattal és szent igyekezettel felkészülnek-e minden este, — s minden karácsony táján s az életteliének sorseseeményeiben a három nagy találkozásra, hogy azoknak áldó hatása termékeny lélekbe hulljon? Imádkozó, szent, becsületes gondolatokkal mennek-e az éjszakába bele, a karácsony elébe s a sors teljébe?

III. Imádkoznak-e ellenségeik boldogságáért? Kérik-e az Égieket, hogy javítsák meg a rosszakat?

IV. Fel vannak-e nekik írva halottaik nevei, elhalálkozásuk dátumai? Gondolnak-e rendszeres időközönként halottaikra? Kérik-e őket, hogy ha itt a földön talán nem találták meg az utat Krisztushoz, odafenn lépjenek erre az útra?

Ha vannak olvasóink, akik nem tennék mindent, máttól fogva tegyék hűségesen és kitartóan s meg fogják látni, a négy erőforrás megnyíltja majd bőség szaruját s áldást sugároz életükre...

Legyen ez a Karácsony új életgyakorlatok kezdete... egy valóban boldogabb új év kiindulása.

Felelős szerkesztő és kiadó:

GÖLLNER MÁRIA.

E jótékonyági folyóirat szerkesztősége és kiadóhivatala:

FOGHÁZMISSZIÓ HELYSÉGE,

Budapest, V., Markó-utca 27. földszint 6. szám.